

Слѣдъ радостния паметенъ день 16 юний—день, въ който Царьтъ-Освободителъ е първи пѣтъ стѣпилъ на българска земя при Свищовъ, бидѣйки на жилище въ отсрѣщния брѣгъ — града Зимничъ, нееднократно е посѣщавалъ прѣминалитѣ войски на българския брѣгъ и разположени около Свищовъ. Въ едно отъ тия посѣщения на Царя въ Свищовъ, когато е ходѣлъ изъ града, съпровожданъ отъ своята свита, обърнала му вниманието красивата на гледъ кѣща, разположена въ долната часть на града до самия Дунавъ, и пожелалъ да влѣзе въ тоя домъ, който принадлежалъ на Н. Д. Станчевъ, виденъ търговецъ прѣди освободителната война. Въ това врѣме се оказа, че семейството на послѣдния отсъствувало отъ дома, съпровождало Царя изъ града, заедно съ множество граждани. Посѣщението на дома отъ Царя първа е забѣлѣзала младата 15 годишна дѣщеря на Станчева, която се завтекла въ дома, цѣлунала рѣка на великия гостъ, привѣтствувала Го съ думитѣ: „Добрѣ дошли Царю честити, освободителю славни!“ Слѣдъ привѣтствието поднесла на Царя на единъ подносъ сладко по мѣстния обичай.

Царьтъ покани младата пѣргава и бойка българка да седне редомъ съ него и запиталъ я, какви езици познава, тя му отговорила: „Зная български“ — още другъ езикъ? — „още зная, казала Станчева, грѣцки“ — а още? — „още, отговорила тоя пѣтъ — „зная по нѣмски“. Ето сега, казалъ Царьтъ, ще можемъ да се разговоримъ. Въ това врѣме, тихо — мълкомъ, влѣзалъ въ съсѣдната стая самия домакиня Станчевъ и посѣгналъ да откачи отъ стѣната портрета на Султана. Въ тоя моментъ той бѣ сѣгледанъ отъ главнокомандующия Великъ Князь Николай Николаевичъ, който махналъ съ рѣка и му казалъ: